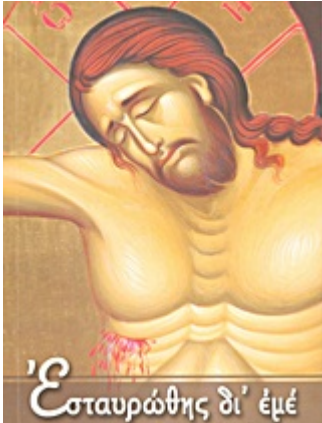

Κυριακή πρὸ τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ

Ἁγίου Ἰωάννου Χρυσοστόμου

Ὅ,τι εἶπα πολλές φορές, αὐτὸ θὰ ἐπαναλάβω καὶ τώρα, καὶ δὲ θὰ παύσω νὰ τὸ λέγω. Ποιὸ εἶναι τοῦτο; Ὅταν εἶναι ὁ Χριστὸς ν' ἀνακοινώσῃ ὑψηλὴς ἀλήθειες συγκρατεῖ πολλές φορές τὸν ἑαυτό του ἐξ αἰτίας τῆς ἀδυναμίας τῶν ἀκροατῶν του. Δὲν εἶναι πάντα ὁ λόγος του ἀντάξιός τῆς μεγαλωσύνης του, πιδὸ συνηθισμένο εἶναι νὰ συγκατεβαίνει. Γιατὶ τὸ ὑψηλὸ καὶ μεγάλο καὶ μιὰ φορὰ νὰ εἰπωθῆ φτάνει νὰ παραστήσῃ τὴν ἀξία του, ὅσο εἶναι δυνατὸ σ' ἐμᾶς νὰ συλλάβωμε μὲ τὴν ἀκοή. Τὰ ἀπλούστερα ὅμως, ποὺ πλησιάζουν στὸ διανοητικὸ ἐπίπεδο τῶν ἀκροατῶν, ἂν δὲν ἐλέγονταν ἀδιάκοπα, δὲ θὰ κατακτοῦσαν γρήγορα τὸν ἀκροατὴ ποὺ ρέπει στὴ γῆ.

Γι' αὐτὸ λοιπὸν εἶναι καὶ περισσότερα ἀπὸ τὰ ὑψηλὰ, ποὺ ἔχουν ἀπ' αὐτὸν λεχθῆ. Γιὰ νὰ μὴν ἔχη ὅμως τοῦτο καμμιάν ἄλλη κακὴν ἐπίδραση κρατῶντας τὸ μαθητὴ πρὸς τὰ κάτω, δὲν παραθέτει ἀπλὰ τὰ κατώτερα, ἂν δὲν ἀναφέρῃ καὶ τὴν αἰτία, γιὰ τὴν ὁποία τὰ λέγει. Αὐτὸ κάμει κι ἐδῶ. Ἄφοῦ μίλησε γιὰ τὸ βάπτισμα καὶ γιὰ τὴν κατὰ χάρι γέννηση, ποὺ γίνεται στὴ γῆ, θέλοντας νὰ ἔρθῃ καὶ στὴν δικὴ του γέννηση, τὴν ἀπερίγραπτη καὶ ἀνκέκφραστη, σταματᾷ καὶ δὲν προχωρεῖ. Κι ἀναφέρει τὸ λόγο, γιὰ τὸ ὁποῖο σταμάτησε. Ποιὸς εἶναι; Ἡ σαρκικότητα καὶ ἡ ἀσθένεια τῶν ἀκροατῶν. Αὐτὴν ὑπονοῶντας πρόσθεσε· Ἄν σᾶς εἶπα τὰ γήινα καὶ δὲ μὲ πιστεύετε, πῶς θὰ μὲ πιστέψετε ἂν σᾶς ἐκθέσω τὰ οὐράνια; Ὅστε ὅπου τυχὸν διατυπώνει κάτι μετρημένο καὶ περιορισμένο, πρέπει νὰ ἀποδοθῆ στὴν ἀδυναμία τῶν ἀκροατῶν. Τὰ γήινα ἐδῶ μερικοὶ νομίζουν ὅτι φανερώνονται ἀπὸ τὸν ἄνεμο. Εἶναι δηλαδὴ σὰ νὰ τοὺς λήῃ. Ἄν σᾶς ἔδωκα ὑπόδειγμα ἀπὸ τὰ γήινα καὶ μήτε

ἔτσι δὲν πεισθήκατε, πῶς θὰ μπορέσετε νὰ μάθετε τὰ πιὸ ὑψηλά; Μὴ θαυμάσης, ἂν ἐδῶ λέγεται ἐπίγειο τὸ βάπτισμα. Τὸ χαρακτηρίζει ἔτσι εἴτε ἐπειδὴ τελεῖται στὴ γῆ, εἴτε γιὰ νὰ τὸ συγκρίνη μὲ τὴ φρικτὴ δικὴ του γέννηση. Μόλο πὺ ἡ γέννηση μὲ τὸ βάπτισμα εἶναι ἐπουράνια, σὲ σύγκριση μ' ἐκείνη τὴν ἀληθινὴ πὺ προῆλθε ἀπὸ τὴν οὐσία τοῦ Πατέρα θεωρεῖται γῆϊνη, Καὶ ὀρθὰ εἶπε δὲν πιστεύετε καὶ ὄχι, δὲν ἀντιλαμβάνεσθε. Γιατὶ ὄταν κανένας ἀντιστέκεται σ' ἐκεῖνα πὺ ἔχει τὴ δύναμη νὰ τὰ συλλάβῃ μὲ τὸ νοῦ του καὶ δὲν τὰ δέχεται εὐκόλα, εἶναι φυσικὸ νὰ κατηγορηθῆ γιὰ ἀνοησία. Ὅταν ὄμως δὲν ἀποδέχεται αὐτά, πὺ δὲν μπορεῖ νὰ συλλάβῃ μὲ τὴ σκέψη παρὰ μὲ τὴν πίστη μονάχα, τὸ λάθος δὲν εἶναι τῆς ἀνοησίας ἀλλὰ τῆς ἀπιστίας. Ἐνῶ τὸν ἐμποδίζει νὰ ἐρευνήσῃ τὸ λόγο του μὲ συλλογισμούς, τοῦ ἐπιτίθεται σφοδρότερα, κατηγορῶντας τον γιὰ ἀπιστία. Κι ἂν πρέπη νὰ δεχῶμαστε μὲ πίστη τὴ δικὴ μας γέννηση, ποιά κατηγορία ἀξίζει σ' ἐκείνους πὺ ἐξετάζουν μὲ συλλογισμούς τὴ γέννηση τοῦ Μονογενοῦς; Ἴσως θὰ παρατηρήσῃ κάποιος· Καὶ γιὰ ποιά αἰτία ἐλέγονταν αὐτά, ἂν δὲν ἦταν νὰ πιστέψουν οἱ ἀκροαταί; Για τὸ ὅτι κι ἂν ἀκόμα δὲν ἐπίστευσαν ἐκεῖνοι, θὰ τὰ ἐδέχονταν ὄμως καὶ θὰ ὠφελοῦνταν οἱ ἔπειτα ἀπ' αὐτούς. Μὲ τὴ σφοδρὴ λοιπὸν ἐπίθεση ἐναντίον του, δείχνει ὅτι δὲ γνωρίζε αὐτὰ μονάχα παρὰ κι ἄλλα πολὺ περισσότερα καὶ μεγαλύτερα ἀπὸ αὐτά. Αὐτὸ ἐδήλωσε καὶ μ' ὄσα πρόσθεσε· Κανένας δὲν ἀνέβηκε στὸν οὐρανὸ παρὰ αὐτὸς πὺ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ κατέβηκε, ὁ Γιὸς τοῦ ἀνθρώπου, πὺ ἦταν στὸν οὐρανὸ. Καὶ ποιά ἡ σημασία τῆς ἀκολουθίας αὐτῆς; Πολὺ μεγάλη καὶ σύμφωνη μὲ τὰ προηγούμενα. Ἐπειδὴ ἐκεῖνος τοῦ εἶπε· Γνωρίζομε ὅτι ἦρθες δάσκαλός μας ἀπὸ τὸ θεό, τὸν διορθώνει ἀμέσως σχεδὸν λέγοντάς του· Μὴ νομίσης πῶς εἶμαι δάσκαλος ἔτσι ὅπως εἶναι πολλοὶ προφῆτες τῆς γῆς. Ἐρχομαι τώρα ἀπὸ τὸν οὐρανὸ. Κανένας ἀπὸ τοὺς προφῆτες δὲν ἀνέβηκε ἐκεῖ, ὄμως ἐγὼ ἐκεῖ παραμένω. Βλέπεις πῶς εἶναι ἐντελῶς ἀνάξιο τῆς μεγαλωσύνης του, ὅ,τι νομίζομε πῶς εἶναι ὑπερβολικὰ ὑψηλό; Δὲν εἶναι μόνο στὸν οὐρανὸ, ἀλλὰ παντοῦ γεμίζει τὰ πάντα. Ἀλλὰ ἀκόμα ἔχει ὑπ' ὄψη τὴν ἀδυναμία τοῦ ἀκροατῆ καὶ θέλει νὰ τὸν ἀνεβάσῃ λίγο λίγο. Καὶ Γιὸς τοῦ ἀνθρώπου δὲ χαρακτηρίζει ἐδῶ τὴ σάρκα ἀλλὰ ὀνομάζει ὀλόκληρο τὸν ἑαυτὸ του, ἀπὸ τὴν κατώτερη οὐσία. Ἦταν συνήθειά του νὰ ὀνομάζει τὸ σύνολό του πολλὰς φορὲς ἀπὸ τὴ θεία καὶ ἄλλοτε ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη ὑπόστασή του. Κι ὅπως ὁ Μωυσῆς ὕψωσε τὸ φίδι στὴν ἔρημο, ἔτσι πρέπη νὰ ὑψωθῆ κι ὁ Γιὸς τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ τοῦτο πάλι φαίνεται ὅτι ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὰ προηγούμενα, γιὰτὶ

ἔχει μεγάλο σύνδεσμο μ' αὐτά. Ἀφοῦ ἀνέφερε τὴν πελώρια εὐεργεσία πρὸς τοὺς ἀνθρώπους ποὺ πραγματοποιήθηκε μὲ τὸ βάπτισμα, προσθέτει καὶ τὴν αἰτία τῆς ποὺ ἀποτελεῖ ὁ σταυρὸς, ὄχι μικρότερη ἀπὸ τὴν εὐεργεσία. Ἔτσι κι ὁ Παῦλος, ὅταν ἀπευθύνεται στοὺς Κορινθίους, συμπαραθέτει αὐτὲς τὶς δύο εὐεργεσίες μ' αὐτὰ τὰ λόγια· Μήπως ὁ Παῦλος σταυρώθηκε γιὰ σᾶς ἢ στὸ ὄνομα τοῦ Παύλου βαπτισθήκατε; Γιατὶ περισσότερο ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα, αὐτὰ τὰ δύο μαρτυροῦν τὴν ἀπέραντη ἀγάπη του, ὅτι ἔπαθε γιὰ χάρι ἀνθρώπων, ποὺ τὸν μισοῦσαν κι ὅτι πεθαίνοντας γι' αὐτοὺς, τοὺς ἔδωσε μὲ τὸ βάπτισμα ἀμείωτη τὴ συγχώρηση τῶν ἁμαρτημάτων τους.

β'. Καὶ γιὰ ποῖο λόγο δὲν εἶπε καθαρά, ὅτι σὲ λίγο θὰ σταυρωθῶ ἀλλὰ παρέπεμψε τοὺς ἀκροατὰς του στὸ παλαιὸ σύμβολο; Γιὰ νὰ ἐννοήσουν πρῶτα ὅτι τὰ παλαιὰ εἶναι συγγενικὰ μὲ τὰ νέα καὶ δὲν εἶναι τοῦτα ξένα πρὸς ἐκεῖνα. Γιὰ νὰ κατανοήσωμε, δεύτερο, ὅτι δὲν ἐρχόταν ἀθέλητα στὸ πάθος. Καὶ τοῦτο ἀκόμα ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὰ· ὅτι καμμιά ζημία δὲν παθαίνει ἐκεῖνος ἀπὸ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, ἀντίθετα προξενεῖται σωτηρία σὲ πολλούς. Γιὰ νὰ μὴ λήη δηλαδὴ κανένας· πῶς εἶναι δυνατὸ νὰ πιστεύσωμε στὸ σταυρωμένο καὶ νὰ σωθοῦμε, ὅταν κι ὁ ἴδιος συλλαμβάνεται ἀπὸ τὸ θάνατο; γι' αὐτὸ μᾶς ὀδηγεῖ στὴν παλαιὰ ἱστορία. Θέλει νὰ μᾶς βεβαιώση ὅτι ἂν ξέφυγαν οἱ Ἰουδαῖοι τὸ θάνατο ἀτενίζοντας τὸ χάλκινο ὁμοίωμα τοῦ φιδιοῦ, πολὺ περισσότερο εὐλόγα ὅσοι πιστεύουν στὸν ἐσταυρωμένο καὶ πολὺ ἀφθονώτερη θὰ ἀπολαύσουν τὴν εὐεργεσία. Δὲ γίνεται τοῦτο ἀπὸ τὴν ἀδυναμία ἐκεῖνο ποὺ σταυρώνεται, οὔτε ἐπειδὴ ἐνίκησαν οἱ Ἰουδαῖοι ἀλλὰ ἐπειδὴ Ἀγάπησε ὁ θεὸς τὸν κόσμον γι' αὐτὸ σταυρώνεται ὁ ἔμψυχος ναὸς του, τὸ σῶμα του. Ὡστε καθένας ποὺ πιστεύει σ' αὐτὸν νὰ μὴ χαθῆ ἀλλὰ νὰ ἔχη αἰώνια ζωὴ. Αὕτῃ εἶναι ἡ αἰτία τοῦ σταυροῦ καὶ ἡ σωτηρία ποὺ αὐτὸς γέννησε· αὕτῃ εἶναι ἡ συγγένεια τοῦ συμβόλου πρὸς τὴν ἀλήθεια. Ἐκεῖ, οἱ Ἰουδαῖοι ξέφυγαν τὸ θάνατο, ἀλλὰ τὸν προσωρινό· ἐδῶ ὅσοι πιστεύουν, τὸν αἰώνιο. Ἐκεῖ τὸ ὑψωμένο χάλκινο φίδι ἐθεράπευσε τὰ δαγκώματα τῶν φιδιῶν, ἐδῶ ὁ σταυρωμένος Ἰησοῦς ἐθεράπευσε τὰ τραύματα ἀπὸ τὸ νοητὸ δράκοντα. Ἐκεῖ θεραπευόταν ὁποῖος ἔβλεπε μὲ τὰ σωματικὰ μάτια, ἐδῶ ἀποθέτει τὶς ἁμαρτίες του αὐτὸς ποὺ βλέπει μὲ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς. Ἐκεῖ εἶχε ὑψωθῆ χαλκός, σὲ σχῆμα φιδιοῦ, ἐδῶ εἶναι τὸ δεσποτικὸ σῶμα τεχνουργημένο ἀπὸ τὸ Πνεῦμα. Ἐκεῖ τὸ φίδι ἐδάγκωνε καὶ τὸ φίδι ἐθεράπευε· ἔτσι κι ἐδῶ θάνατος καταστρέφει καὶ θάνατος σώζει. Τὸ φίδι ὅμως ποὺ προξένησε τὴν καταστροφή, εἶχε δηλητήριο· αὐτὸ ποὺ ἔσωζε δὲν εἶχε. Τὸ ἴδιο

πάλι κι ἐδῶ· ὁ θάνατος πού καταστρέφει περιέχει ἁμαρτία, καθὼς τὸ φίδι εἶχε δηλητήριο· ὁ θάνατος ὅμως τοῦ Κυρίου ἦταν καθαρὸς ἀπὸ ἁμαρτία, καθὼς ἀπὸ δηλητήριο τὸ χάλκινο φίδι. Ἄμαρτία, λέει ὁ προφήτης, δὲν ἔπραξε οὔτε βρέθηκε δόλος στὸ στόμα του. Εἶναι αὐτὸ πού λέει ὁ Παῦλος. Ἀφοῦ ἀπογύμνωσε τὰ τάγματα τῶν ἀρχῶν κι ἐξουσιῶν τοῦ Σατανᾶ, τὰ κατευξετέλισε μπροστὰ στὰ μάτια ὄλων καὶ τὰ ἔσυρε στὸ θρίαμβό του. Ὅπως ὁ ρωμαλέος ἀθλητὴς παρουσιάζει λαμπρότερη τὴ νίκη του, ὅταν σηκώση πρῶτα ψηλὰ τὸν ἀνταγωνιστή του καὶ τὸν πετάξῃ ἔπειτα κάτω, ἔτσι καὶ ὁ Χριστὸς μπροστὰ στὰ βλέμματα ὀλόκληρης τῆς οἰκουμένης ἐνίκησε τὶς ἀντίπαλες δυνάμεις κι ἀφοῦ ἐθεράπευσε ὄλους πού δέχονται ἀβοήθητοι πληγές, τοὺς ἐξασφάλισε ἀπὸ τὴν ἐπιβουλή ὄλων τῶν θηρίων, κρεμασμένος ἐπάνω στὸ σταυρό. Δὲν εἶπε ὅμως ὅτι πρέπει νὰ κρεμαστῇ, ἀλλὰ νὰ ὕψωθῇ. Αὐτὸ ἦταν ἕνας εὐφημισμὸς γιὰ τὸν ἀκροατὴ καὶ πού ἀνταποκρινόταν τὸ σύμβολο. Τόσο πολὺ ἀγαπητὸ ὁ Θεὸς τὸν κόσμο, ὥστε ἔδωσε τὸ μονογενῆ γιό του, γιὰ νὰ μὴ χαθῇ ὁποῖος πιστεύει σ' αὐτὸν ἀλλὰ νὰ ἔχει ζωὴ αἰώνια. Σὰ νὰ λέῃ. Μὴ θαυμάσης πού σὲ λίγο θὰ ὕψωθῶ, γιὰ νὰ σωθῆτε σεῖς. Γιατὶ αὐτὸ εἶναι τὸ θέλημα τοῦ Πατέρα. Κι ἐκεῖνος τόσο πολὺ σὰς ἀγάπησε, ὥστε γιὰ χάρη τῶν δούλων νὰ δώσῃ τὸ Γιό του, καὶ μάλιστα δούλων ἀχαρίστων. Τοῦτο δὲν τὸ κάμει κανένας οὔτε γιὰ ἀγαπητό του, οὔτε ἀμέσως καὶ γιὰ κάποιον δίκαιο ἀκόμα, κατὰ τὸ λόγο τοῦ Παύλου· Μὲ δυσκολία ἀποφασίζει κανεὶς νὰ πεθάνῃ γιὰ κάποιον δίκαιο. Κι ἐκεῖνος ἀπευθυνόταν σὲ πιστοὺς καὶ μίλησε πιὸ πλατιὰ, ὁ Χριστὸς ὅμως συντομώτερα, ἐπειδὴ ἀπευθυνόταν στὸ Νικόδημο, ἀλλὰ πιὸ ἐκφραστικά. Κάθε λέξη ἔχει πολλὴν ἐκφραστικότητα. Μὲ τὸ λόγο «τόσο πολὺ ἀγάπησε» καὶ τὸν ἄλλο «ὁ Θεὸς τὸν κόσμο», φανερῶνει μεγάλο τὸ βαθμὸ τῆς ἀγάπης. Ἀπέραντη ἦταν ἀπόσταση. Ὁ ἀθάνατος, ὁ ἀναρχος, ἡ ἀπειρη μεγαλωσύνη ἀγάπησε τούτους. Ποιούς; τοὺς φτιαγμένους ἀπὸ χῶμα καὶ στάχτη, τοὺς γεμάτους ἀπὸ ἀμέτρητες ἁμαρτίες, αὐτοὺς πού τοῦ ἀτνιστέκονταν πάντοτε, τοὺς ἀχάριστους. Ὅμοια ἐκφραστικὰ εἶναι καὶ ὅσα πρόσθεσε· ὅτι ἔδωσε τὸ μονογενῆ Γιό του. Δὲ λέει οὔτε δοῦλο, οὔτε ἄγγελο, οὔτε ἀρχάγγελο. Καὶ σίγουρα οὔτε στὸ παιδί του δὲ θὰ ἔδειχνε κανένας τόσο ἐνδιαφέρον, ὅσο ὁ Θεὸς γιὰ τοὺς ἀχάριστους ὑπηρέτας του. Τὸ πάθος του λοιπὸν δὲν τὸ ἐκθέτει ὑπερβολικὰ γυμνὰ, ἀλλὰ σκεπασμένα, καθαρὰ κι ὀλοφάνερα ὅμως ἐκθέτει τὸ κέρδος ἀπὸ τὸ πάθος μὲ τούτους τούς λόγους. Ὡστε καθένας πού πιστεύει, νὰ μὴ χαθῇ ἀλλὰ νὰ ἔχῃ ζωὴ αἰώνια. Ἐπειδὴ εἶπε· Πρέπει νὰ ὕψωθῇ, κι ἔκαμε ὑπαινιγμὸ γιὰ τὸ θάνατο, γιὰ νὰ μὴ λυπηθῇ ὁ ἀκροατὴς ἀπὸ τοὺς λόγους αὐτούς,

καθώς μπορούσε να υποψιασθῆ πῶς ἦταν ὁ Χριστὸς ἄνθρωπος καὶ νὰ θεωρήσῃ ἀνυπαρξία τὸ θάνατό του, πρόσεξε πῶς ἐξασφαλίζει τὸ πρᾶγμα. Τονίζει ὅτι αὐτὸς ποὺ προσφέρεται εἶναι ὁ Γιὸς τοῦ Θεοῦ καὶ πρόξενος ζωῆς καὶ μάλιστα ζωῆς αἰώνιας. Καὶ δὲ θὰ ἦταν δυνατὸ νὰ εἶναι ἀτελεύτητα ἐκεῖνος, ποὺ μὲ τὸ θάνατό του παρέχει στοὺς ἄλλους ζωή. Κι ἂν δὲ χάνωνται ὅσοι πιστεύουν στὸν ἐσταυρωμένο, πολὺ περισσότερο δὲ θὰ χαθῆ ὁ ἴδιος. Αὐτὸς, ποὺ καταργεῖ τὴν ἀπώλεια τῶν ἄλλων, πολὺ περισσότερα ἔχει ὁ ἴδιος ἐλευθερωθῆ ἀπὸ αὐτή. Αὐτὸς ποὺ παρέχει στοὺς ἄλλους ζωή, πολὺ περισσότερο πηγάζει ζωή, πολὺ περισσότερο πηγάζει ζωή γιὰ τὸν ἑαυτό του. Παντοῦ χρειάζεται πίστη. Βεβαιώνει ὅτι ὁ σταυρὸς εἶναι πηγὴ ζωῆς, πρᾶγμα ποὺ ἡ σκέψη μας δὲ θὰ τὸ δεχόταν εὐκόλα. Ἀκόμα καὶ τώρα τὸ μαρτυροῦν οἱ Ἕλληνες ποὺ κοροϊδεύουν. Ἡ πίστη ὅμως ποὺ ὑπερακοντίζει τὴν ἀδυναμία τῶν λογισμῶν μας, εὐκόλα θὰ μπορούσε νὰ τὸ δεχτῆ καὶ νὰ τὸ κρατήσῃ καὶ τοῦτο. Καὶ τί ἔκαμε τὸ θεὸ ν' ἀγαπήσῃ τὸν κόσμον; Τίποτα ἄλλο παρὰ μόνον ἡ ἀγαθότητά του.

γ' . Ἄς προσέξωμε λοιπὸν τὴν ἀγάπη του· ἄς ντραποῦμε τὴν ὑπερβολὴ τῆς φιλανθρωπίας του. Ἐκεῖνος μήτε τὸ Γιό του δὲν ὑπολόγισε γιὰ χάρη μας, ἐνῶ ἐμεῖς λυπούμαστε ἀκόμα καὶ τὰ χρήματά μας γιὰ τὸν ἑαυτό μας. Αὐτὸς ἔδωσε γιὰ χάρη μας τὸ Γιό του· κι ἐμεῖς μήτε τὰ χρήματα δὲν περιφρονοῦμε γι' αὐτόν, οὔτε καὶ γιὰ μᾶς. Εἶναι συμπεριφορὰ ἄξια γιὰ συγνώμη; Κι ἂν εὕρωμε κάποιον ἄνθρωπο νὰ ὑποφέρῃ γιὰ χάρη μας θανάσιμο κίνδυνο, τὸν θέτομε πρῶτα ἀπ' ὅλους, τὸν συγκαταλέγομε ἀνάμεσά στοὺς πρώτους φίλους μας, ἀφήνομε στὴ διάθεσή του ὅλα τὰ δικά μας καὶ λέμε πῶς εἶναι περισσότερο δικά του ἀπὸ δικά μας. Καὶ πάλιν δὲ νομίζομε πῶς εἶναι ἱκανοποιητικὴ ἡ ἀντιπροσφορά μας. Στὸ Χριστὸ ὅμως οὔτε αὐτὸ τὸ μέτρο τῆς εὐγνωμοσύνης δὲν τηροῦμε. Ἐκεῖνος ἔδωσε τὴν ψυχὴ του κι ἔχυσε τὸ ἅγιο αἷμα του γιὰ μᾶς, ποὺ δὲν εἴμαστε οὔτε φίλοι του οὔτε ἐνάρετοι, ἐνῶ ἐμεῖς οὔτε χρήματα δὲ διαθέτομε γιὰ τὸν ἑαυτό μας ἀλλὰ ἀδιαφοροῦμε γι' αὐτόν ποὺ πέθανε γιὰ μᾶς γυμνὸς καὶ ξένος. Ποιὸς θὰ μᾶς ἐξαιρέσῃ ἀπὸ τὴ μελλοντικὴ τιμωρία; Ἄν δὲ μᾶς ἔκρινε ὁ θεός, ἀλλὰ ἐμεῖς οἱ ἴδιοι ἐκρίναμε τὸν ἑαυτό μας ἄραγε δὲ θ' αὐτοδικαζόμεσταν, δὲ θὰ καταδικάζαμε τὸν ἑαυτό μας στὴ φωτιὰ τῆς γέεννας, ποὺ παρακολουθοῦμε μ' ἀδιαφορία νὰ λιμοκτονῆ αὐτός, ποὺ ἐθυσίασε γιὰ μᾶς τὴ ζωή του; Καὶ γιατί νὰ περιοριστῶ στὰ χρήματα; Ἄν εἴχαμε μύριες ζωές, δὲν ἔπρεπε νὰ τὶς δώσωμε ὅλες γιὰ κεῖνον; Παρ' ὅλο ποὺ κι ἔτσι ἀκόμα δὲν κάνομε κάτι ἄξιο στὴν εὐεργεσία του. Γιατὶ αὐτὸς ποὺ πρῶτος

εὐεργετεῖ δείχνει ὀλοφάνερα τὴν καλωσύνη του. Ὁ εὐεργετημένος ὅμως ὅ,τι κι ἂν ἀντιπροσφέρῃ, ἀποδίδει ὀφειλή, δὲν κάμει κάποια χάρη· πιδὸ πολὺ, ὅταν αὐτὸς ποὺ κάμει ἀρχὴ εὐεργετῆ ἔχθρους, ἐνῶ αὐτὸς ποὺ ἀντιπροσφέρει καὶ στὸν εὐεργέτη του καταθέτει τὴν προσφορά του κι ὁ ἴδιος πάλι τὴν ἀπολαμβάνει. Ἐμᾶς ὅμως μήτε αὐτὰ δὲ μᾶς συγκινοῦν. Ἀλλὰ εἴμαστε τόσο ἀχάριστοι, ὥστε στοὺς ὑπηρέτες μας καὶ στὰ ὑποζύγια καὶ στ' ἄλογά μας νὰ βάζωμε χρυσᾶ περιδέραια, ἀδιαφοροῦμε ὅμως γιὰ τὸν Κύριό μας ποὺ γυρίζει γυμνός, πηγαίνει ἀπὸ πόρτα σὲ πόρτα, στέκεται στὶς γωνιὲς μ' ἀπλωμένω τὸ χέρι. Πολλὲς φορές μάλιστα τὸν βλέπομε καὶ μὲ σκληρὸ βλέμμα, ποὺ ὥστόσο κι αὐτὸ γιὰ χάρη μας τὸ ὑπομένει. Μὲ χαρὰ του πεινᾷ, γιὰ νὰ τραφῆς σύ. Γυρίζει γυμνός, γιὰ νὰ δώσῃ σ' ἐσένα τὸ ἔνδυμα τῆς ἀφθαρσίας. Κι ἔτσι ὅμως δὲ διαθέτει τίποτα ἀπὸ τὰ δικά σας. Ἀλλὰ ἀπὸ τὰ ροῦχα σας ἄλλα εἶναι σκοραφογωμένα κι ἄλλα βάρος τῆς ντουλάπας καὶ ἔγνοια περιττὴ γιὰ τοὺς κατόχους τους, ἐνῶ ἐκεῖνος ποὺ ἔδωσε καὶ τουτο καὶ ἐκεῖνα ὅλα γυρίζει γυμνός. Δὲν τὰ ἔχετε κρεμάσει στὴν ντουλάπα, ἀλλὰ τὰ φορᾶτε καὶ στολίζεστε; Ποιὸ τὸ ὄφελός σας; Γιὰ νὰ σᾶς δῆ τὸ πλῆθος τῆς ἀγορᾶς; Κι ἔπειτα; Δὲ θὰ θαυμάσουν βέβαια ἐσένα ποὺ τὰ φορεῖς, ἀλλὰ ὅταν τὰ δίνῃς σ' αὐτοὺς ποὺ τὰ ἔχουν ἀνάγκη. Ὅστε σὺ ποὺ θέλεις νὰ σὲ θαυμάζουν, θ' ἀκούσης ἀμέτρητα χειροκροτήματα, ἂν ντύνης τοὺς ἄλλους. Τότε θὰ ἔχῃς συνάμα καὶ τὸν ἔπαινο τοῦ θεοῦ. Τώρα ὅμως δὲ θὰ σ' ἐπαινέσῃ κανένας, ἐνῶ θὰ σὲ φθονήσουν ὅλοι, βλέποντας στολισμένο τὸ σῶμα καὶ ἀπεριποίητη τὴν ψυχὴ. Τέτοιο στολισμὸ διαθέτουν κι οἱ πόρνες καὶ πολλὲς φορές εἶναι ἀκριβώτερα κι ὠραιότερα τὰ ροῦχα τους. Ὁ στολισμὸς ὅμως τῆς ψυχῆς ἀνήκει ἀποκλειστικὰ σὲ ὅσους ζοῦνε μὲ ἀρετὴ. Αὐτὰ λέγω πάντα καὶ δὲ θὰ σταματήσω νὰ τὰ λέγω. Δὲ λυπᾶμαι τόσο τοὺς φτωχοὺς, ὅσο τὶς ψυχὲς τὶς δικές σας. Ἐκεῖνοι, κι ἂν δὲν τοὺς τὴν προσφέρετε σεῖς, θὰ βροῦν ὥστόσο ἀπὸ κάπου κάποια ἀνακούφιση. Μὰ κι ἂν δὲν εὔρουν ἀνακούφιση ἀλλὰ πεθάνουν ἀπὸ τὴν πείνα, δὲν εἶναι μεγάλη ἢ ζημία τους. Τί τὸν ἔβλαψε τὸ Λάζαρο ἢ φτώχεια καὶ ἢ ἀδιάκοπη πείνα του; Ἐσᾶς ὅμως κανένας δὲ θὰ σᾶς βγάλῃ ἀπὸ τὴ γέενα, ἂν δὲ σᾶς βοηθήσουν οἱ φτωχοί. θὰ προβάλωμε μήπως τὰ ἴδια μὲ τὸν πλούσιο, ποὺ βασανίζεται ἀδιάκοπα καὶ καμμιά παρηγοριὰ δὲ βρίσκει; Μακάρι κανένας νὰ μὴν ἀκουσῇ ποτὲ τοὺς λόγους τούτους ἀλλὰ νὰ εὔρη θέσῃ μέσα στοὺς κόλπους τοῦς Ἀβραάμ, μὲ τὴ χάρη καὶ τὴ φιλανθρωπία τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Αὐτὸς ἄς δοξάσῃ τὸν ἑαυτό του, μαζί μὲ τὸν Πατέρα καὶ

τὸ Ἅγιο Πνεῦμα στοὺς αἰῶνες. Ἀμήν.
Μητροπολίτου Τρίκκης καὶ Σταγῶν Διονυσίου
Πατερικὸν Κυριακοδρόμιον
Τόμος Δεύτερος
Ἀθῆναι 1969
σελ.217-224
Πηγή : kirigmata.blogspot.gr